

My
Hypocritical
Love

TET CRUZ

MY HYPOCRITICAL LOVE

Chapter 1: Isang Gabing Madilim

Gabi, sa isang madilim na bahagi ng kagubatan.

“Kailangang hindi nila ako maabutan!”

Takot na takot na sabi ng isang babae. Basang-basa ang damit nya sa pawis. Puro galos sa pagkakasabit sa mga halamang may tinik ang binti nyang puno na ng dugo. Umaalingawngaw ang warning shot ng baril ng mga humahabol sa kanya sa madilim na kakahuyang iyon. Hindi na nya alam kung anong oras na ba dahil balot ng dilim ang gabi liban sa kapiranggog na liwanag na galing sa buwang papaliit na. Nagkubli sya sa puwang ng isang malaking puno. Pikit-matang pinaglalabanan ang takot sa ahas at iba pang hayop sa kakahuyan. Nanghihina na sya, parang hihimatayin sa pagod pero kailangan nyang makaalis sa lugar na yon at maisahan ang mga lalaking humahabol sa kanya.

Sa kabilang banda ng kakahuyan ay parang mga asong ulol ang apat na lalaking humahabol sa kanya. Ang isa ay iika-ika pa habang tumatakbo at panay ang mura.

“May kakalagyan kang babae ka. Pag namatay ang kuko ko sa paa, isusunod kita!” gigil na sabi ng lalaking may kabilugan ang mukha, kulot ang buhok at sarat ang ilong. Humahangos namang humabol sa tatlong lalaking nauna ang isang matipunong lalaki na naka-leather jacket, ang boss ng grupo. Pinaputok nito ang baril at saka sumigaw.

“Wala kang mapupuntahan kaya kung gusto mo pang mabuhay, sumama ka na sa amin nang hindi na kami nahihirapan,” sabay putok ng baril. Abala naman ang dalawang iba pa sa paggalugad sa bawat sulok na matapatan nila. Yung payat na matangkad ay hinampas pa ang kulumpon ng baging na nakapulupot na matandang puno.

“Mabuti pa ay maghiwa-hiwalay tayo. Dito ako sa direksyon na ito pupunta. Okay lang ba sa yo, boss?” suhestyon ng pinakabata sa kanila. Tumango ang lider ng grupo at sumenyas sa dalawang kasama na magkanya-kanya.

Nanatili pa din sa puwang ng malaking puno ang babae. Nakatulog na ito sa pagod at sakit ng katawan. Kapag kuwa’y may malaking palad na nagtakip sa bibig niya. Nanlaki ang mata nya sa nakita. Natunton na sya ng lalaki. Sumenyas ang lalaki na wag mag-ingay kundi ay papatayin sya nito. Tumango-tango ang babae at nanginginig habang itinayo sya ng lalaki.

“Akala mo siguro ay hindi kita matututunton? Sinundan ko ang bakas ng dugo mo sa mga dahon. Mapupusok ang kasama ko pero kulang sila dito,” itinuro ng lalaki ang sintido. Inalis nya sa pagkakatakip ng bibig ng babae ang kaliwa nyang kamay habang nakatutok ang baril gamit ang kanang kamay. Napaatras ng kaunti ang babae at tumingin sa paligid.

“Matigas talaga ang ulo mo, ano? Alam mo bang isang putok lang ng baril ko ay tapos na ang problema ng bosing ko?” gigil na sabi ng lalaki.

Nangilid ang luha ng babae. Nagmamakaawa ang mukha nitong nakatingin sa lalaki.

“Huwag maawa ka. Wala akong kalaban-laban sa inyo. Wala akong kasalanan sa inyo. Hayaan nyo na ako. Hindi ko maintindihan bakit ginaganito ninyo ako,” pagsusumamo ng babae.

Nakaamba pa rin ang baril sa babae. Nakataas ang dalawang kamay, dahan-dahang lumuhod ang babae at nagsumamong pakawalan. Nagdadalawang-isip ang lalaki sa gagawin. Hindi niya kayang manakit nang walang kalaban-labang babae pero hindi niya rin kayang harapin ang galit ng bosing nya. Sa bandang huli ay nanaig ang pagkatakot ng lalaki sa sinasabing bosing. Isang malakas na putok ng baril ang pinakawalan nito.

Nagtakbuhan ang tatlong kasama sa lugar niya para usisain ang nangyari. Nagkalat ang dugo sa mga tuyong dahon hanggang sa palayo sa grupo.

“Nasaan ang babae? Tinamaan mo?” ang magkasunod na tanong ng lider.

“Binigyan ko nang warning shot pero nagtatakbo pa rin,” mahinahong sagot ng lalaking nakabaril sa babae.

“Eh sira ka pala eh! Ang utos sa atin ay dalhin siya sa kanya ngayong gabi. Sabit tayong apat sa galit ni boss niyan!” galit na bwelta ng lalaking bilugan ang mukha.

“Sa dami ng dugong narito, hindi na mabubuhay yun. Ikaw, kung gusto mong hanapin at ilibing, eh di ikaw ang gumawa. Kung nakakawala naman siya, hindi ba mas magagalit si bosing?” maangas na tugon ng lalaking nakabaril sa babae.

Magsasalita pa sana ang lalaking bilugan ang mukha kung hindi pinigilan ng lider. Nagmamadali silang umalis sa kakahuyan para hindi abutan nang umaga. Magbubukang-liwayway na sa kakahuyan at mahirap ipagsapalaran kung may mga taong magawi at makilala sila. Lumingon ang lalaking nakabaril sa babae bago sila umalis upang siguraduhing walang nakakita sa krimeng ginawa nila.

Ring...ring...ring...

Alas-onse ng umaga, walang tigil ang tunog ng cellphone ni Jennica Tolentino, isang reporter para sa panlalawigang pahayagan ng probinsya ng Calamares.

“Hello...ah talagang pagising na ako. Napasobra lang ng inom kagabi. Thirty minutes, yes. Maliligo lang ako,” sagot ni Jennica.

Napasabunot ito sa ulo dahil andun pa ang epekto ng hang-over at puyat. Alam nang boss niya na napainom siya kagabi pero ang pagtawag na yun sa kanya ay isang bagay lang ang ibig sabihin- isang malaking balita ang nagaganap at hindi nila pwedeng baliwalain lang.

Mag-isa ang dalaga sa one-bedroom apartment na nirentahan nito sa matandang byudang babae na nakatira sa silong ng bahay niya. Solo niya ang lugar kaya hindi alintana ang paghubad ng T-shirt papuntang banyo. Dahil maikli lang ang bob cut na buhok, hindi naman nagtagal sa shower ang dalaga. Dala ang mga gamit sa trabaho at helmet, handa na sya sa isa na namang balitang bubulaga sa kanya.

Sinadya niyang huwag munang kumain dahil ayaw nyang maulit ang nangyari noong nakaraang buwan. Naisuka niya ang laman ng tiyan nang makita niya ang mga taga at saksak sa binti ng magsasakang ibinalita niya. Hindi naman siya maselang tao pero may mga pagkakataon na kahit pitong taon na siya sa trabaho, nananaig pa din ang pagiging tao niya sa mga nakikita at natutuklasan.

Sakay ng motorsiklo, nagmamadali siyang nagpunta sa highway ng isang bayan sa Calamares, ang San Isidro. May nakakurdon na sa pulang kotse na nasa highway at marami-rami na ring tao ang nasa paligid. Itinabi niya ang motorsiklo sabay dumiretso sa isang pulis na nagbabantay.

“Ano ho ang nangyari?” tanong ni Jennica sa isang pulis, si Police Officer Ramos, nasa 50 anyos na, tama lang ang pangangatawan at may maamong mukha.

“Nagpunta sa presinto ang mga magulang nito. Kagabi pa hindi umuuwi. May nakapagsabi sa amin na may abandonadong kotse dito sa highway kaya pinuntahan namin pero wala namang laman,” sagot ni Ramos.

“Dyan ako di pabor sa practice na yan eh. Dapat, tatlong oras pa lang nawawala, pwede nang ipa-blotter. So, ibig sabihin, umaga pa lang kahapon ay nawawala na yan pero ang pwede lang gawin ng naghahanap ay maghantay ng bente-kwatro oras bago sya ipa-blotter?” naiinis na tanong ni Jennica.

Napangiti ang pulis at hindi na nakipagtaló. Kilala niya ang babaeng reporter na ito na maanghang ding magsalita. Hindi nakapagtataka kung bakit wala man lang nagtataakang manligaw dito, sa isip-isip nya.

May humintong tricycle at lumabas ang mag-asawang nagmamadaling dumiretso sa abandonadong pulang kotse.

“Ang anak ko!!! Nawawala ang anak ko!!!” ang pagtangis ng ina, si Aling Delia. Humpak ang mukha nito at namumuti na ang buhok na nakapusod. Umaalalay naman ang asawang si Mang Kardo na kayumanggi ang kulay at halatang batak ang katawan sa mabigat na trabaho.

Pumunta si Ramos sa gawi ng mag-asawa para ibalitang wala silang nakuhang anumang gamit ng nawawalang anak. Ultimo rehistro ng sasakyan ay wala. Sinipat-sipat ni Jennica ang kotse at malisyosong naisip na naaatim ng anak na magkaroon ng normal na buhay ang mga magulang samantalang siya ay nagmamaneho ng pinakabagong modelo ng kotse.

“Mary Ann.....Mary Ann, anak ko!” tuluyan nang nawalan ng malay si Aling Delia dahil sa matinding sama ng loob.

Tumakbo naman ang ibang mga reporter para kunan ng litrato ang pagkahimatay ni Aling Delia. Lahat maliban kay Jennica na nakaramdam ng pagkaawa sa mag-asawang dumating.

Chapter 2: Nasaan Ka, Mary Ann?

“Pasensya ka na boss pero wala talaga akong mapiga pang istorya sa kaso na yan!”naiinis na paliwanag ni Jennica sa boss niyang si Mr. Delgado. Nasa 45 anyos lang ito pero kinangingilagan ng mga tauhan niya sa Calamares Today dahil sa init ng ulo. Minana nito ang negosyo ng pahayagan mula sa mga magulang na nasa America na ngayon at sinusulit ang panahon sa ibang mga apo at anak na naroon.

“Talaga? Because you were late! Kung ang editor mo, naiintindihan ka kahit andami nyang dapat trabahuhin sa paggawa mo ng istorya, puwes ako, I don’t tolerate mediocrity in my company!” sabay walk out ni Mr. Delgado.

Naiwan si Jennica na naghahagilap ng sasabihin. Napatingin sya sa editor-in-chief na si Art at saka nagsalita.

“Kasalanan mo ito eh. Alam mong may pasok tayo, nagyaya ka sa birthday. Mag-resign na lang kaya ako?”iiling-iling na sabi ni Jennica.

Napahalakhak naman si Art. Alam nyang hindi tototohanin ni Jennica ang pagre-resign. Ganyang-ganyan din sya noong unang beses na mapagalitan ni Mr. Delgado. Sa kabila ng kaangasan, ang kahinaan ni Jennica ay ang isipin ng tao na nagpabaya sya sa tungkulin o trabaho. Yan ang isang bagay na ingat na ingat silang biruin kay Jennica. Sa totoo, kahit si Mr. Delgado ay aminado sa lakas ng loob ni Jennica. Kung saan nila utusang mangalap ng balita ay nagpupunta ito at napagtatagumpayan naman...maliban sa malaking balita kanina.

“Natatawa ka dahil panghulog ko nga sa motor ko, kelangan ko pang tipirin ang sarili ko, ano?” nakaismid na sabi ni Jennica.

“Kaya ka nakikain sa birthday! Hahaha! Tama na nga ang alburuto. Trabahuhin na natin ang istorya sa kaso ni Mary Ann Gonzales,” natatawa pa ding sagot ni Art.

“Ah, kita mo nga naman. Naroon ako kanina pero parang malala ang hang-over ko kaya hindi ko nakuha ang buong pangalan ng nawawala. Mary Ann Gonzales, ang gandang pangalan. Parang artista lang,”sabi ni Jennica.

Sinimulan ni Jennica na isulat ang malaking balita sa San Isidro. Isang dalaga na 27 anyos ang nawala kahapon ng umaga. Staff ito sa isa sa kumpanyang pagmamay-ari ng pamilya ni Vice Mayor Cordova. Hindi ito nakapasok at inakala naman ng boss niya na masama lang ang pakiramdam. Hindi pala-absent na empleyado si Mary Ann. Normal din sa kanya ang maiwan sa opisina hanggang alas-otso ng gabi. Biro nga ng mga kasamahan nito, sobra naman daw ang

pagpapayaman nito dahil sa overtime. Iniisip din ng iba na wala naman talagang dapat i-overtime pero dahil may hinuhulugang kotse kaya gumagawa ng paraan para kumita ng extra.

Sa research na ginawa ni Jennica kay Mary Ann, panganay ito sa tatlong magkakapatid. Ang sumunod ay nasa 21 anyos lang at kaka-graduate sa kursong Education. Ang bunso ay kasalukuyan pa ding nag-aaral sa kolehiyo nang kursong nursing. Dalawang-taong kurso ang kinuha ni Mary Ann at ang unang trabaho nya ay errand girl ng kumpanya. Kalaunan ay naging bookkeeper sya at bago sya nawala, sa document section naman ng kumpanya naka-assign. Very flexible na empleyado, kumbaga. Maaaring mataas nga ang ambisyon ni Mary Ann dahil hindi naman maginhawa ang buhay nila noong siya ay nag-aaral pa lang. Si Aling Delia ay nagsa-sideline noon bilang labandera ng mga mayayamang pamilya samantalang si Mang Kardo ay isang mekaniko sa auto-shop.

“Isang ulirang anak, mabait na kapatid, masipag na empleyado. Iyan si Mary Ann Gonzales at sa kasamaang-palad ay nawawala siya simula kahapon, Pebrero 5, 2019. Nasaan ka, Mary Ann Gonzales?” pagtatapos na panulat ni Jennica saka nya pinadala sa email ni Art para sa editing o review.

Kung ang ibang probinsya ay nakikisabay na sa takbo ng teknolohiya, ibahin ninyo ang Calamares. Gaya ng Calamares Today kung saan nagtatrabaho sila Art at Jennica at pagmamay-ari ng pamilya Delgado, gumagamit pa din sila ng printing press sa halip na i-upload na lang agad ang balita sa website at kumuha ng sponsor para sa advertisements.

“Kung ako, mas pabor akong i-online ang Calamares Today. Eh kaso, paano ang mga gaya ni Mang Lando at Mang Jun? Sa palagay mo may mapupuntahan pa silang iba kung dito na sila inugat sa imprenta?” ang pagtataray minsan ni Mr. Delgado nang banggitin ni Jennica ang proposal niyang i-modernize ang pagbuo nang balita.

Napangiti si Jennica nang maalala yun. Nabawasan kahit paano ang inis nya sa mala-tigreng boss. Hindi naman sya takot o intimidated kay Mr. Delgado. Sa height pa lang niya na 5’4, maliit na ng isang pulgada sa kanya ang matapang na si Mr. Delgado. Paano pa kaya kung “magdalaga” sya at magsimulang magsuot ng high heels? Natawa sya ng palihim. Siguro ay mas makikita na nya ang numinipis na bumbunan ng boss na pilit tinatakpan ng gel at tamang pagkakahati ng buhok.

“Hahaha!” ang hindi niya mapigilang halakhak sa sariling naiisip.

Kapag kuwan ay may bumato sa kanya ng paper ball, si Art. Sa tagal ba naman ng pinagsamahan nila bilang writer at editor, alam na nito ang tumatakbo sa isipan nya. Kung tutuusin, kung hindi rin lang sila kilala ng ibang tao bilang mag-partner sa trabaho ay iisipin ng lahat na magkarelasyon sila. Paano naman ay lagi silang magkasama. Pero alam nila sa sarili nila na napakaimposibleng mangyari noon. Darker version sya ni Joseph Marco pero kapag inaasar siya ni Jennica ay “ugly version” daw. Natatawa naman si Art dahil para pa ba naman kanino ang pagpapagwapo nya kundi sa nag-iisang babae sa puso nya na si Edna. Malaki ang tiwala ni Edna sa partnership nila Art at Jennica. Sa wallet ni Jennica ay naroon ang litrato ng namayapang kuya na malaki ang

pagkakahawig kay Art. Nasa isip ng mag-asawa na nami-miss nito nang todo ang namayapang kapatid kaya magaan ang loob kay Art.

Magaan din naman ang loob ng mag-asawa kay Jennica. Hindi rin naman kasi si Jennica ang tipo ng babae ni Art kahit bilang asawa o bilang kabit. Ideal girl nya ang napangasawang si Edna na bukod sa napakahinhin ay napaka-feminine din ng beauty.

Bilog ang mata at matangos ang ilong ng morenang si Jennica. Dating mahaba ang buhok nito noong nagsisimula bilang writer at reporter sa Calamares Today pero panay nabibiktima ng mga sipol-paghanga lalo na't balingkinitan ang katawan nito at mahahaba ang mga binti. Isang araw ay pumasok ito na hindi nila nakilala sa ikli ng buhok. Mabuti na nga lang at naka-bob cut na ito ngayon kaya lumitaw pa din ang angking ganda ng mukha.

Sinubukan ni Edna na i-blind date si Jennica sa kumpare nila ni Art na si Tony pero nauwi iyon sa inuman. Halos gumapang pauwi si Tony habang si Jennica naman ay tila walang epekto ang limang bote ng beer na nainom. Hindi na nasundan ng second date yun at binalaan na din ni Art si Edna na hayaan na lang si Jennica na makakita ng lalaking para sa kanya.

Chapter 3: Mga Katanungan

Pebrero 6, 2019, alas-otso ng umaga sa tahanan ng mga Gonzales.

“Tao po...tao po...Jennica Tolentino po from Calamares Today,” katok ni Jennica sa kahoy na gate.

Tilaok ng mga manok na panabong ang sumagot kay Jennica.

“Tao po...tao po....”sambit ulit nito.

Bumukas ang bintanang kapis at tumanaw ang isang matandang babae.

“Ano pong maipaglilingkod namin sa inyo?” sagot ni Aling Delia.

Hindi agad nakakibo si Jennica. Mas humapis pa ang mukha ni Aling Delia kaysa kahapon na una nyang nakita ang mag-asawa. Andun sa loob niya ang pag-aalinlangan kung ito ba ang tamang panahon para makapanayam niya ang pamilya ni Mary Ann gayung halos wala ang mga ito sa maayos na kalagayan gawa ng pag-aalala. Gayun pa man ay umakyat sya sa bahay ng mga Gonzalez nang senyasan sya ni Aling Delia na pumanhik.

Hinubad niya ang sapatos at itinabi sa kahoy na hagdan. Ang panlabas na disenyo ng bahay ay gawa sa sawali pero ang panloob ay kahoy. Payak ang tahanan ngunit napakalinis kung kaya't para kay Jennica ay isa na itong magandang bahay.

“Magandang araw po, ako po si Jennica Tolentino. Palagay ko po ay nagkita na tayo kahapon sa highway pero hindi tayo nagkaroon ng pagkakataong magkakilala. Jennica Tolentino po from

Calamares Today,” iniabot ni Jennica ang kamay kay Aling Delia. Agad namang nakipagkamay ang ale at pinaupo sya sa kawayang sofa.

“Alam nyo po, kayo lang sa Calamares Today ang interesado sa pagkawala ng anak ko. Hindi ko na babanggitin ang ibang pahayagan pero ang totoo ay lumapit na kami sa iba para sana maisa-publiko ang pagkawala ng anak namin. Pero hindi po kami pinapansin at baka daw nagtanan lang si Mary Ann,” ang nangingilid sa luha na sabi ni Aling Delia.

“Servicio publico po ang hatid namin sa Calamares Today. Ito po ang dahilan kung bakit ako pinapunta dito nang boss namin. Nagpakuha po sya sa akin nang latest photo ni Mary Ann para mailathala namin ang kanyang pagkawala. Chineeck ko po ang Facebook nya pero wala po syang litrato doon,” paliwanag ni Jennica.

Napangiti nang matamlay si Aling Delia.

“Hindi mahilig sa Facebook ang anak ko. Kaya lang siya nag-Facebook ay dahil sa mga dating kaklase na ine-etsa pwersa siya sa group activities dahil daw wala syang Facebook. Ang hindi nila alam, wala din namang cellphone si Mary Ann noong nag-aaral sya dahil mahirap kami,” ang maluha-luhang kwento ni Aling Delia.

“Pero kahanga-hanga po ang kasipagan ni Mary Ann dahil, tama po ba, kanya ang abandonadong pulang kotse sa highway?” ang ingat na ingat na tanong ni Jennica.

Kumislap nang kaunti ang mga mata ni Aling Delia. Halatang pinagmamalaki ang achievement ng anak.

“Oo, pero hinuhulugan niya yan buwan-buwan. Sinasagad niya nga lang ang katawan nya sa overtime. Yung pang-down niya, wag ka na lang maingay, napanalunan niya nang konti sa lotto. Yung trenta mil na natira ay ibinigay sa tatay niya pandagdag ng puhunan sa auto-shop nila ng kumpare nya. Syempre, tuwang-tuwa ang ama,” ang sabi ni Aling Delia.

Napaisip ng malalim si Jennica. Sino ang sasalbahe sa isang babaeng walang ginawang masama sa kapwa? Kung ito ay kidnapping, bakit wala pang ransom money na hinihingi kung sino man sila. At kung ito naman ay pagnanakaw, bakit hindi tinangay ang bagung-bagong sasakyan? Kung papaniwalaan ni Jennica ang alingasngas na nakarating sa kanya, madalas makita ang kotseng pula na yun sa kabilang bayan ng San Isidro. Pero bakit tila walang alam ang pamilya ni Mary Ann sa kinakatagpo nya doon?

Uusisain na sana nya si Aling Delia nang makatanggap siya nang tawag mula kay Art. Nagmamadali siyang nagpaalam kay Aling Delia at nilitratuhan na din ang graduation picture ng dalaga dahil yun lang ang nag-iisang most recent photo ni Mary Ann sa bahay.

Lubos-lubos naman ang pasasalamat ni Aling Delia sa pagbisita niya at tigas na hingi ng paumanhin dahil ni hindi man lang siya naipaghanda ng kape.

“Babalik po ako sa ibang araw,” sabay harurot ng motorsiklo papuntang presinto.

Malamig pa rin ang simoy ng hangin sa kabila ng papatirik na init ng araw. Alam nyang hindi magtatagal ang lamig ng simoy ng hangin na iyon dahil umiinit naman talaga ang panahon bigla sa pagsapit nang Marso. Dumadampi ang malamig na hanging ito kahit paano sa balot na katawan ni Jennica. Nang malapit na sya sa plaza ay nag-ring ang cellphone nya. Itinabi niya ang motor at saka sinagot ito.

“Ano? Akala ko ba sa presinto ako pupunta?” inis na tanong nya.

“Pasensya na, sabi ng contact ko sa munisipyo ay nasa provincial hospital daw. Ngayon ko lang din nalaman,” si Art.

Napa-buntunghininga si Jennica hindi dahil nasayang ang beinte minutos ng araw nya kundi dahil naroon ang matinding pagnanais nyang makita ang taong iyon. Pinaharurot nya ang motor papuntang provincial hospital.

Sa lobby ng ospital ay tila wala pang nakakaalam sa mga kaganapan. Nakaupo ang pulis na si Delos Santos sa isang sulok at hindi lumilikha ng atensyon. Sinenyasan siya nito na maghintay muna at umupo sa stainless na upuan sa waiting area. Bumukas ang partition door at lumabas ang isang lalaking nasa 35 anyos, nasa 5’7 ang taas, kayumanggi at nasa katamtamang laki ang katawan. Nakaposas sa harap ang mga kamay nito at iika-ikang naglalakad kasunod ang matangkad na pulis sa likod nito.

Lumapit si Jennica sa pulis pero tiningnan siya nang matalim nito. Agad niyang pinakita ang ID nya pero lalong tumalim ang tingin ng pulis sa kanya.

“Jennica Tolentino po from Calamares Today. Hihingan ko lang ng pahayag ang suspect,” giit ni Jennica.

“Bakit po dinala nyo sa ospital ang suspect? Totoo po ba na hinimatay ang suspect sa kustodiya ninyo?” tanong ni Jennica sa pulis na noon nya lang din nakita. Kakaiba ito sa mga pulis na nakasalamuha niya gaya nila Ramos at Delos Santos.

“Hinimatay sya dahil sa high blood pressure. Ikaw ba naman ang makipaghabulan sa amin sa highway kung hindi ka mapagod nang todo,” ang walang kangiti-ngiting sagot ng pulis.

“Ano po ang pangalan ng suspect?” follow-up question ni Jennica sa pulis.

“Inaalam pa namin. Tatlong magkakaibang ID ang hawak niya at lahat ay puro peke lang. Ang sigurado ako ay siya ang matagal ng tinutugis ng batas na si alyas Palos. Involved ang grupo niya sa highway robbery at murder,” matalim na tingin ng pulis kay Palos.

Lumapit ang pulis na si Delos Santos sa kanilang tatlo at sinabing dadalhin na sa presinto si Palos. Mabilis namang sumakay nang motor nya si Jennica at sinundan ang mobile ng pulis na parang naka-convoy. Ang kulungan ay nasa pinakadulong bahagi ng munisipyo na may short-cut na pinto papunta sa pinaka-lobby nito. Dito dumaraan ang mga may katungkulan sa bayan gaya ng mayor,

vice-mayor at mga konsehal kung may tinitignang akusado. Sa mga walang katungkulan, kinakailangang gamitin ang pinto sa kabila na hindi rin naman kalayuan.

“Malaking gulo ang pinasok mo, Palos! Kung dati rati ay singdulas ka ng palos, ngayon ay nasa mga kamay ka na namin,” si Mayor Toribio.

“PABAYAAN NYO AKO! KARAPATAN KONG MALAMAN ANG TOTOO!”

Isang matangkad na lalaki ang galit na galit na pumasok sa presinto. Sa tangkad nito ay halos nadadala ang dalawang pulis na pumipigil sa kanya.

“Sir, for inquest na yan bukas, baka gusto ninyong kumalma muna?” sabi ng isang pulis na nakahawak sa kaliwang braso ng lalaking sumigaw.

“Madali para sa inyong sabihin yan dahil hindi kayo ang nawalan!”

“At ano naman ang maipaglilingkod ko sa inyo?” sabad ni Mayor Toribio.

Lumapit ang mayor sa nanggagalaiting lalaki at agad itong kumalma. Halos magkasingtangkad sila ng mayor pero animo’y nakakakita ng mabangis na pastol at naging maamong tupa ang lalaki. Nang maramdaman nang dalawang pulis na kumalma na ang lalaki ay saka binitawan nila ito. Agad namang inayos ng lalaki ang T-shirt na nagusot at pumormal na tumungo sa mayor.

“Dave Malonzo po, Mayor Toribio. Ako ang boyfriend ni Mary Ann.”

Napatingin si Jennica sa mukha ni Dave. Sa unang pagkakataon ay may lalaking nakapukaw ng atensyon niya. Matangkad, matipuno ang pangangatawan at may mukhang akala mo ay sa pelikula mo lang makikita. Tamang-tama lang ang kayumangging kulay nito na lalong nagpapatingkad sa kanyang alindog bilang lalaki. Nakisimpatya naman ang mayor sa damdamin ni Dave at tinapik-tapik ang balikat nito.

“Wag kang mag-alala. Mahahanap din natin si Mary Ann. Paaaminin natin si Palos,” ang tila may kasiguraduhang sabi ng mayor.

Habang abala sa pag-uusap si Mayor Toribio at Dave ay sumalisi naman si Jennica patungong selda ni Palos. Isang maliit na selda na may 2 double-deck bed ang naroon. Pinalibot ni Jennica ang mata at nabilang na nasa trese katao ang pinagkakasya dito. Sa bandang kaliwa ay may shower curtain na nagsisilbing privacy ng mga gustong gumamit ng banyo. Dahil bagong salta si Palos ay dun sya sa silong ng double deck matutulog, karton ang higaan para mabawasan ang lamig ng sahig ng kulungan.

“Palos, ako si Jennica Tolentino ng Calamares Today. Pwede mo ba akong paunlakan ng maikling interview?” ang mahinang salita ni Jennica.

Mula sa pagkakaupo sa isang sulok ay tumayo si Palos. Walang kakibo-kibo itong lumapit sa rehas. Napaatras nang kaunti si Jennica para hindi siya maabot ni Palos. Ang ibang nakakulong naman

ay nagkanyawan na sila na lang ang interviewhin dahil pangarap daw nilang ma-dyaryo. Ang isa ay pinuri pa ang reporter at sinabing magbabagong-buhay sya basta mai-date nya lang si Jennica.

“Palos, ano’ng masasabi mo sa mga akusasyon sa iyo na ikaw ang dumukot kay Mary Ann Gonzales?”

“At bakit ko naman gagawin yun sa kanya? Mayaman ba sya?” ang pabalang na sagot ni Palos.

“Ikaw kasi ang may background sa highway robbery at hold-up at isa ka din sa tinuturong mastermind sa pagpatay sa mayamang negosyanteng taga-San Joaquin,” pilit na tinatapangan ni Jennica ang kalooban.

“Kung gayon ay bakit ngayon lang ako nakulong? Di ba dapat noon pa nila ako tinugis?”ang malamig pero nakaka-intimidate na sagot ni Palos.

“Paano ka naman matutugis kung lahat kami ay walang alam kung sino ka ba talaga? Ano ba talaga ang pangalan mo, Palos?” ang nabuhayan ng loob na sagot ni Jennica.

Tumitig si Palos kay Jennica na parang kinakalkula ang pagkatao nito. Hinubad nito ang suot na long sleeve at tinapon sa sahi. Nanlamig si Jennica sa inasal ng preso pero pinilit nyang huwag ipahalata ang pagkatakot nya. Kasunod ng long-sleeve ay hinubad naman ni Palos ang puting T-shirt. Tumambad kay Jennica ang bugbog sa katawan ni Palos. Itinaas din nito ang maong na pantalon para ipakita ang binting puro pasa. Kaya pala iika-ika itong naglakad noong nasa ospital ito kanina.

Kumapit si Palos sa rehas at may ibinulong kay Jennica.

“Wala akong kinalaman sa pagkawala ni Mary Ann Gonzales. Itanong mo kay Mayor Toribio kung bakit apurado syang isara ang kasong ito,” ang tiim-bagang sabi ni Palos.

Iyon lamang at tumalikod na si Palos. Dali-dali namang umalis si Jennica sa lugar ng selda. Naroon pa din si Mayor Toribio at Dave na abala sa pag-uusap. Di gaya kanina ay kampante na ang mukha ni Dave. Habang pasakay ng motor ay napaisip si Jennica kung fall guy nga lang ba si Palos at bakit sa dinami-rami ng atraso nito sa Calamares ay sa kaso pa ng isang karaniwang mamamayan interesado si Mayor Toribio. Ganun pa man, ang pamilya pa rin ni Mary Ann ang pinaka-biktima ng mga kaganapan dahil tatlong araw na itong nawawala.

